

มนุษย์ทุกชีวิตล้วนตายลง

แต่ชีวิตที่ยังคงอยู่

— เฟรดริก ไฮเดล “รัฐบาลของบุช”

ກາດ 1

SAMPLE

1

ผมชื่อสเปดแมน เป็นคนเก็บขยะ

“ไอ้สารเลวนี่แหละ”

“ผมไม่สน”

“คุณไม่ยการู้...”

“บอกชื่อมาก็พอ”

“ฉันมีที่อยู่มันด้วย”

“เยี่ยม”

“ดูไอ้ชั้วนี่สิ...”

“ผมบอกว่าไม่ต้อง”

“ก็ได้”

“ยิ่งผมรู้หน่อยเท่าไรยิ่งดี”

“ราคาละ”

“ตามที่บอก โอนเข้าบัญชีที่แจ้งไป”

“แล้วทำยังไงฉันถึง...”

“ผมจะไม่ติดต่อคุณอีก”

“แต่ต้องทำยังไงฉันถึงมันใจได้...”

“ศพ นั่นคือวิธีทำงานของผม”

ผมไม่อยากรู้เหตุผลของคุณ ไม่ว่าเขาจะติดหนี้คุณอยู่ เขาซัดคุณมา เธอ โกงเงินคุณ เขาได้ตำแหน่งงานที่คุณอยากได้ คุณอยากนอนกับภรรยาเขา เธอ นอนกับสามีคุณ หรือแม้กระทั่งเดินชนกันที่สถานีรถไฟใต้ดินแล้วเขาไม่ขอโทษ ผมไม่สนใจเรื่องพวกนี้เพราะผมไม่ใช่บาทหลวงที่ต้องคอยฟังคำสารภาพบาป ของใคร

คิดซะว่าผมเป็นกระสุนปืนแล้วกัน

ซึ่งเป่ามาก็พอ

“อย่างน้อยฉันก็เคยคิดว่านั่นเป็นเพื่อนสนิท แต่มันดันไปอึ๊บกับเขาซะได้”

“ขออภัยคุณผู้หญิง ผมจะวางสาย อีกอย่างเบอร์นี้ก็ใช้ติดต่อได้แค่ ครั้งเดียว”

“เดี๋ยวก่อน นี่มันปลอดภัยหรือเปล่า”

“เรื่องอะไร”

“พวกเขาไม่ได้ดักฟังเราอยู่เหรอ”

“ฟังอยู่แน่นอน”

“อ้าว”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า”

“ทำไมล่ะ”

“นี่ก็ภาพอเมริกาสิ”

“แล้วยังไงต่อ”

“ที่นี่ก็ภาพการคุยโทรศัพท์ทั้งหมดในเมืองของอเมริกา”

“โอเค”

“คราวนี้นึกภาพคนทั้งโลกที่คุยโทรศัพท์กันอยู่ตอนนี้กำลังวางแผนถล่ม อเมริกา”

“โอเค”

“แล้วคิดว่าไอ้บ้าที่ไหนจะมาสนใจเรื่องคุณกับเพื่อนเคยสนิทบ้างล่ะ”

“เข้าใจแล้ว แต่คุณจะบอกฉันนั้นหรือเปล่าว่า...”

“ไม่”

“แล้วตอนที่เจอมัน คุณจะบอกมันใหม่ว่าฉันเป็นคนส่งคุณไป”

“ผมไม่ใช่บริการขนส่งเฟดเอ็กซ์ ไม่รับส่งข้อความ เข้าใจนะ”

“เข้าใจแล้ว”

“ดี ที่นี้บอกชื่อมา แค่อีกก็พอ”

ผมฆ่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงเพราะผมไม่ใช่พวกเหยียดเพศ แต่ผมไม่ฆ่าเด็ก เพราะคนที่ลงมือฆ่าเด็กได้คงมีอาการทางจิต

ผมทำอาชีพนี้เพื่อเงิน บางครั้งได้ค่าตอบแทนในรูปแบบอื่น แต่ก็ทำด้วยเหตุผลเดียวกัน นั่นคือมีใครบางคนขอให้ผมทำ

ก็เท่านั้นแหละ

เพื่อนนักข่าวเล่าให้ฟังว่าในวงการหนังสือพิมพ์ พวกเขาเรียกการที่ไม่เขียนประเด็นสำคัญไว้ตั้งแต่แรกว่าฝังข่าวเด็ดลงหลุม

ผมอยากมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ฝังข่าวเด็ด

แม้มันอาจไม่ใช่สิ่งแรกที่ผมเคยฝัง

เรื่องนี้อาจฟังดูน่าลำบากใจ แต่เวลานี้ทุกอย่างกลับเป็นไปอย่างง่ายดายที่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เมืองไมครีกครีนและคอนซังร้าง โดยเฉพาะช่วงเช้าแบบนี้ที่แสงอาทิตย์กำลังทอแสงเหนือแม่น้ำฮัดสันและถนนปูหิน ผมแทบจะเป็นคนเดียวที่ออกมาเดินเล่นบริเวณนี้

อาคารตรงนี้เคยเป็นโกดังเก็บของ แต่ตอนนี้พวกมันกลายเป็นคฤหาสน์หลังโตชื่อว่าไทรเบกา เป็นชื่อสมมุติที่ตั้งขึ้นมาให้กับอาคารสมมุติแห่งนี้ เจ้าชายและเจ้าหญิงนิทราทั้งหลายต่างหลบซ่อนร่างของตัวเองอยู่ที่ชั้นบนสุดของคฤหาสน์ ตามแขนมีสายน้ำเกลือเสียประโยชน์ระยาง ในหัวมีภาพเกินจะจินตนาการได้ พวกเขายังไม่พร้อมลงมาที่นี่ ไม่ใช่ชั่วโมงนี้ ไม่ใช่บนถนนพวกนี้ที่มีแต่ซากสัตว์นอนตายเกลื่อนและสามัญชนกลุ่มสุดท้ายอย่างผม

ใช่ ผมรู้จักคำว่าสามัญชนเพราะอ่านจากกล่องซีเรียลมานะ

ผมไม่เคยรู้สึกชอบเซตแมนฮัตตันเลย แม้กระทั่งตอนที่ทุกคนยังชอบ
ที่นี่ ตอนที่คนจากทั่วโลกแห่กันมาเที่ยวชม ยิ้มแย้ม และถ่ายภาพเก็บไว้
แต่ผมกลับชอบโทรเบกา มันคือเศษซากจากเซตอุตสาหกรรมเก่าในยุคที่เมือง
ใหญ่แห่งนี้เคยรุ่งเรืองอย่างแท้จริง ผมข้ามแม่น้ำมาถึงที่นี่ตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อเดิน
เล่นรอบ ๆ ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะโผล่พ้นขอบฟ้า ตอนนี้เป็นเวลาแสนเงียบสงบ
ช่วงสุดท้ายก่อนที่ผู้คนที่ไม่อยากลืมตาจะตื่นขึ้นมา

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ คุณคงได้เห็นคนมากมายพาสุนัขออกมาเดินเล่น
ชั่วโมงนี้เป็นช่วงเวลาสำหรับกิจกรรมแบบนี้แหละ แต่แน่นอนว่าที่นี่ไม่มีสุนัข
อีกต่อไปแล้ว และถึงคุณจะไม่เลี้ยงสุนัขสักตัวอยู่ คุณก็คงไม่อยากพามันออกไป
เดินเล่นในที่สาธารณะหรอกเพราะสุนัขตัวหนึ่งคงมีมูลค่าสักหนึ่งล้านดอลลาร์
คุณอาจต้องเสียใจหากพามันออกไปเดินเล่นแถวมรดกซึ่งอยู่นอกสายตาของ
พนักงานเปิดประตูผู้ซื่อสัตย์และประตูบ้านของคุณเอง

ผมเคยเห็นชายคนหนึ่งพาสุนัขตัวละหนึ่งล้านดอลลาร์ออกมาเดินเล่นอยู่
เหมือนกัน เพียงแต่เขาพามันเดินเล่นอยู่บนลู่วิ่งในห้องโถงที่ล้อมรอบด้วยกระจก
กันกระสุน

พนักงานส่งอาหารที่สกีตเตอร์ผ่านหน้าผมไปทางย่านแฟรงกลิน ล้อแดง
กระทบพื้นถนนปูหิน เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มทำลายความเงียบยามเช้า
ประหนึ่งว่าเขากำลังขับรถตัดหญ้าอยู่ในเครื่องทำความเย็นบนสกีตเตอร์คันนั้น
มีอาหารมือเช้า กลางวัน และเย็นของลูกค้าซึ่งบรรจุอยู่ในถุงน้ำเกลือมาด้วย

เวลานี้มีเพียงพยาบาล พนักงานเปิดประตู และพนักงานส่งอาหารที่
ออกมาอยู่ข้างนอก พวกเขาคือกลุ่มคนที่ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในธุรกิจ
บริการแบบนี้

ซึ่งก็รวมถึงคนอย่างผมด้วย

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“แล้วเธออายุเท่าไร”

“สิบแปด”

“แน่ใจนะ”

“สำคัญด้วยเหรอ”

“สำคัญนิดหน่อย”

“เธออายุสิบแปด”

“รู้ชื่อใหม่”

“เกรซ แซสทิตี แฮร์ริวี่ แต่ตอนนี้ใช้ชื่อใหม่ว่าเพอร์เซโฟนี่ ผมได้ยินว่าเพื่อน ๆ เรียกเธอแบบนั้น ถ้าเธอพอมีเพื่อนอยู่บ้างนะ”

“เธออยู่ที่ไหน”

“คิดว่าตอนนี้อยู่นิวยอร์ก”

“ไม่ช่วยอะไรเท่าไร”

“ก็เธอเป็นพวกล่าสอนที่มั่วไปทั่ว...”

“จะสงบสติอารมณ์หรือให้ผมวางสาย”

“คุณเป็นพวกสุนัขล่าเนื้อใช่ไหม แบบนั้นใช้หรือเปล่า”

“ประมาณนั้น”

“เป็นสุนัขล่าเนื้อในโลกของสุนัขจึงจอกเนี่ยนะ”

“นี่ ผมว่าคุณควรไปพบนักบำบัด แต่ต้องโทรไปอีกเบอร์นะ”

“ผมรู้แล้วว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งในนิวยอร์ก เธอหนีออกไป”

“ผมจำเป็นต้องถามเรื่องนี้ เธอมีญาติหรือเปล่า”

“ไหนว่าไม่มีการถามอะไรทั้งนั้น”

“เรื่องนี้สำคัญ”

“กับใคร”

“กับผม”

“เรื่องเธอเป็นญาติกับใครเนี่ยนะ”

“เธอเป็นญาติของนักบุญที่ชื่อที. เค. แฮร์ริวี่สินะ” ผมถาม

“แล้วทำไมเรื่องนี้ถึงสำคัญนักล่ะ”

“เพราะคนดังมักมีแต่คนสนใจ แล้วงานนี้จะกลายเป็นการว่าจ้างอีกแบบหนึ่ง ราคาก็ต่างออกไป”

“อย่างที่บอก ผมจะจ่ายให้สองเท่า ตอนนี่ครั้งแรกก่อน ส่วนอีกครึ่งหนึ่งจ่ายหลังเสร็จงาน”

“ต้องได้ทั้งก้อนตอนนี่เลย แล้วก็อย่างที่บอก ผมจำเป็นต้องรู้”

“ก็ได้ คือเธอหักหลัง...”

“ผมไม่สนเรื่องนั้น”

“แต่คุณตกลงใช้ไหม”

“เป้าหมายที่ใช้ชื่อปลอมในเมืองใหญ่ถือเป็นงานหิน มันไม่ใช่แค่วางแผนที่มหาสมบัติแล้วไล่ตามเบาะแสในนั้น แต่เทียบได้กับว่าผมต้องไปชายหาดที่อยู่ห่างออกไปเป็นกิโลพร้อมพลั่วพลาสติกเล่มหนึ่ง แถมยังต้องใช้พลั่วค่อย ๆ ตักทรายทั้งหมดขึ้นมาเพื่อหาเบาะแสด้วย”

“เธอบอกว่าจะไปค่ายในนิวยอร์ก คนในค่ายเรียกเธอว่าเพอร์เซโฟนี คุณเริ่มจากที่นั่นแล้วกัน ตกลงไหม”

“เดี๋ยวคงได้รู้กัน”

“ถามอีกสักข้อได้ไหม”

“ว่ามา”

“คุณลงมือฆ่าเด็กสาวทั้งคนได้หรือ”

“ได้สิ ผมทำได้”

“อัศจรรย์จริง ๆ”

“ก่อนโอนเงิน คุณก็ควรถามตัวเองด้วยคำถามเดียวกันนี้ให้แน่ใจด้วยจะดีกว่า”

ผมวางสายแล้วเขียนคำคำหนึ่งลงบนเศษกระดาษ

เพอร์เซโฟนี

ผมเก็บเศษกระดาษแผ่นนั้นลงกระเป๋าเสื้อ

ดึงซิมการ์ดออกมาหัก แล้วโยนโทรศัพท์มือถือทิ้งลงท่อระบายน้ำที่อยู่
ภายใต้ขอบถนนปูหิน

คุณไม่จำเป็นต้องบอกเหตุจริงใจ รายละเอียด หรือความเป็นมาใด ๆ เพราะ
ผมไม่รู้แล้วก็ไม่อยากรู้ด้วย ผมมีเบอร์มือถือหนึ่งเบอร์ ซึ่งหากคุณค้นค้นหา
จนเจอผมก็จะรู้ได้ทันทีว่าคุณเอาจริง และหากเงินคุณถึง พอเงินก้อนนั้นมาถึง
มือผมเมื่อไหร่งานก็เดินเมื่อนั้น แล้วเรื่องทุกอย่างก็จบ

อย่างที่บอกนั่นแหละ งานนี้ต้องงานกำจัดของเสีย

ถึงมุกจะโบราณแต่ผมก็ชอบ

ความจริงคือผมไม่เคยใช้เงินเลย

2

ผมเริ่มตามหาเธอจากค่ายพักแรมที่ใหญ่ที่สุดซึ่งตั้งอยู่บริเวณสวนสาธารณะ เซ็นทรัลพาร์ก แรกเริ่มเดิมทีเศรษฐกิจที่อาศัยอยู่แถวสวนสาธารณะแห่งนี้จ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาไล่คนที่อาศัยอยู่ในค่าย ฉีกทำลายเต็นท์และทำทุกวิถีทางจนพวกเขาต้องหนีเตลิดเปิดเปิง จากนั้นก็เกิดเรื่องแบบนี้อีกสองสามครั้ง ตามด้วยพาดหัวข่าวอีกจำนวนหนึ่ง และเหตุการณ์ถลอกหนัง พนักงานรักษาความปลอดภัยพวกนั้นเกิดบึ้งโง่เดียวสุดบรรเจิดขึ้นมา พวกเขาถลอกหนังแล้วเขวหน้าเด็กคนนั้นในลักษณะห้อยหัวไว้บนต้นไม้ สภาพไม่น่าดูเท่าไรหรอกถึงจะเป็นภาพในหนังสือพิมพ์ *นิวยอร์กไทมส์* ก็ตาม

แต่ตอนนี้ทุกอย่างจบลงแล้ว เศรษฐกิจคนนั้นไม่เคยออกมาที่สวนสาธารณะแห่งนี้หรือสนใจเรื่องอนุสรณ์สถานสตรีอเบอร์รี่ฟีลด์สักเลย ค่ายพักแรมแห่งนี้ตั้งอยู่ที่นั่นมานานถึงสามสี่ปีจนทุกคนเลิกสนใจกันที่สุดในที่สุด

เต็นท์ทรงสามเหลี่ยมหลายสิบหลังตั้งอย่างกระจัดกระจายราวกับแผงโซลาร์ที่คว่ำลงพื้นยกแฉก ที่นั่นเต็มไปด้วยผู้คนที่เป็นหน้าเปราะเปื้อน ไร้ผมทรงเดรดล็อก บ้างก็นั่งล้อมวงตีกลองด้วยกัน

ผมไล่ถามเบาะแสจากคนแถวนั้น

คนแรกที่รู้จักเธอมีรอยแผลใหญ่ที่เพิงเย็บสด ๆ ตรงหน้าผาก

“นั่นนักรีดหน้าผม”

ผมเหลือบเห็นแถบผ้าสีขาวเหนือเข็มขัดของเขาแบบหนึ่ง มันไม่ใช่กางเกงบ็อกเซอร์แต่คือผ้าพันแผล

“เธอคงไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว”